

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 1389/2022
29.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца AMG Pharm ДОО Београд, чији је пуномоћник Петар Црњански, адвокат у ..., против тужене UniCredit Bank Србија АД Београд, чији је пуномоћник Наташа Лалатовић Ђорђевић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 60.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 10938/21 од 24.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 29.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 10938/21 од 24.05.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 10938/21 од 24.05.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 12П 4961/2021 од 27.09.2021. године, у ставу I изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да је ништава одредба члана 6. Уговора о кредиту број ... од 13.03.2020. године закљученог између тужене и тужиоца, а која гласи: „Корисник кредита је обавезан да пре пуштања у течај плати накнаду у висини од 0,5% од износа кредита, увећану за припадајуће јавне дажбине (уколико је примењиво), у складу са позитивним прописима Републике Србије“, у ставу II изреке одбијен је тужбени захтев у делу у коме је тужилац тражио утврђење ништавости одредбе члана 3. став 1. тачка V и став 2. истог члана истог уговора о кредиту закљученог између тужене и тужиоца, а које гласе: „Доказ о извршеном плаћању свих накнада и других трошкова наведених у члану 6. и 7. уговора“ и „банка ће средства кредита пустити у течај тек по достављању, од стране корисника кредита, свих докумената наведених у

ставу 3.1. уговора“, у делу који се односи на достављање доказа о уплати накнаде за обраду кредитног захтева, у ставу III изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 60.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 14.03.2020. године па до коначне исплате; у ставу IV изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 49.500,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 11Пж 10938/21 од 24.05.2022. године, одбијена је жалба тужене као неоснована и потврђена наведена првостепена пресуда, те је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужена изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је доставио одговор на ревизију којим је оспорио ревизијске наводе тужене и предложио одбијање ревизије као неосноване. Трошкове за састав одговора на ревизију и судских такси је тражио.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужене, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према разлозима изнетим у образложењу, побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда о разлозима ништавости одредбе уговора о кредиту у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове или накнаду за обраду кредитног захтева није ништава под условом да је уговору претходила понуда банке са садржаним јасним и недвосмисленим подацима о трошковима кредита. Трошкови, или накнаде, које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да закључењу уговора претходи понуда банке у којој је одређена обавеза плаћања тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима, или накнадама је реч. У ситуацији у којој нема доказа да је тужена поступила на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставила понуду са прописаном садржином, то представља њену несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Такође, у конкретном случају, према разлозима ревизије нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба ради утврђења и исплате стеченог без основа поднета је дана 17.05.2021. године, а вредност предмета спора је износ од 60.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности у којем је вредност предмета спора очигледно испод наведеног законског лимита, ревизија тужене није дозвољена, у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

На основу одредбе из члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији, јер са ревизијом није успела, а применом члана 153. Закона о парничном поступку и захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 154. Закона о парничном поступку, те је донета одлука у ставу трећем изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић